

Diplomantka si zvolila velmi zajímavé a aktuální téma, nepříliš časté ve školní praxi. Její zodpovědný přístup ke zpracování, osobní zaujetí problematikou i poctivost a upřímnost, s níž popisuje hledání adekvátní formy DP i pocity při realizaci metodické řady se studenty gymnázia – to vše jsou klady DP a představují autorku jako citlivou, přemýšlivou osobnost s kvalitním odborným vybavením.

DP má zajímavě řešenou úpravu, - je rozdělena na tři nestejně obsáhlé, ale stejně významné části: **Teoretická část** je značně obsáhlá (70 stran z celkové textu o 103 stranách), je uvedena triádou „Tělo – Duše – Oděv“, což se mně zdá poněkud „středověké“, –viz „Hádala se duše s tělem“ - i matoucí, jde-li o integritu osobnosti obecně. Pak by jistě jako protiklad k plastickým operacím dneška měl být uveden i vztah k tělu v křesťanské kultuře. I když je v centru pozornosti DP současná oděvní kultura, nelze ji nesrovnávat alespoň částečně a na vhodných místech s oděvní historií. U oddílu „Komplexy a celebrity“ bych uvítala alespoň krátkou úvahu o proměnách módních idolů, také používání slova „tradičně“ bez udání časového nebo stylového upřesnění vyznívá povrchně a někdy i chybně (např. str. 17, kdy „tradiční“ postoj mužů je definován jako ostentativně „proti“ módě, což vyvrací dějiny odívání nejméně od středověku - ovšem vždy v určité společenské skupině). 3.1.4. „Přitažlivost uniformy“ je rovněž povrchní, bez historického upřesnění, bez diferenciací: uniforma, uniformní oděv, dress code“. Právě tak „Oděv a kult mládeže“ neuvádí do souvislosti změnu pojetí oděvu s výraznými celospolečenskými změnami (emancipace, sport, zaměstnání dívek), také odívání starých lidí pomíjí kdysi závazné normy (např. tmavou barevnost v civilním městském oděvu, přesnou normou svázaný кроj vesničanů). 3.3.5. Je uvedeno jako „Móda socialistického Československa“, což není vzhledem k rozebírané poválečné situaci přesné, není uveden „centrální orgán vytvářející novou českou módu“ (asi ÚBOK?). Přes tyto nedostatky je teoretická část zajímavá, zvl. kladně hodnotím zařazení módní fotografie i její vliv na spotřebitelky.

Didaktická část uvádí realizaci výtvarného řešení klobouku a s ním spojené další výtvarné aktivity (realizováno se studenty gymnázia, kde diplomantka vyučuje). Přesvědčivé fotografie i „deníkové“ záznamy tvoří těžiště této části, i když následuje soubor námětů pro další výtvarné činnosti sledující téma DP v kontextu historie. Některá témata se mně jeví jako méně vhodná (např. „Renesance: Ejhle primitiv!“ nebo „Uniforma“, kde jako možnost výtvarných aktivit je uváděna „prezentace adoračních portrétů nacistických, komunistických i historicky starších totalitních vůdců“ str. 83). Na baroko navazuje hned motivace 20. stoletím. Jistě by se našly vhodnější formulace výtvarných aktivit, ale snaha pokrýt šíří oděvního vývoje a aktualizovat určité prvky i v současné oděvní kultuře je hodna ocenění.

Praktická část (měla by být spíše označena jako vlastní výtvarná tvorba) poctivě přiznává nelehkou cestu ke způsobu uchopení tématu. Popisuje realizovaný výtvarný celek, z něhož jsem však mohla posoudit jen patrně malou část uvedenou v reprodukované podobě v DP. Jistě toto zajímavé téma bude v reálu součástí obhajoby.

K obhajobě doporučuji připravit se na okruhy:

- 1) Uniforma jako oděv a uniformita oděvu (dobrovolná a nedobrovolná „uniforma“, uniformní styl odívání - sociální, regionální, ideové atd... důvody)
- 2) Důvody alternativních oděvních stylů (různé subkultury mladých lidí) – vztah k identitě jedince.
- 3) Pokusit se z vlastní zkušenosti zhodnotit postoje vysokoškolsky vzdělaných mladých žen (spolužaček, přítelkyň, kolegyn...) k oděvu jako ke hře s identitou.

Navržené hodnocení DP: velmi dobře